

H.

Zondag, 13.15

Je kunt maar beter geen vrienden hebben. Zo simpel is dat. Of, als je toch vrienden hebt, vervang ze dan zo ongeveer om de zes maanden.

Scheur die Filofax-pagina's eruit, wis het geheugen van je organizer, verbrand je adresboekje en begin opnieuw. Anders wordt alles maar ingewikkeld.

Want, stel dat je per ongeluk toch iemands beste vriendin geworden bent, dan kan het gebeuren dat je op een regenachtige zondagochtend (zoals vandaag) ondanks een kater om negen uur opstaat om haar spullen in jouw auto naar de andere kant van de stad te verslepen.

En ondanks het feit dat ze je de laatste keer dat je haar hielp verhuizen, bezworen heeft dat dit haar vaste adres zou zijn, voor altijd en eeuwig, sta je daar toch weer boven aan een andere trap, met in je hoofd de Talking Heads: 'How did I get here? This is not my beautiful home.'

Maar dit is mijn mooie beste vriendin. Niet dat ik dat ooit tegen Amy zal zeggen. Ik noem haar gewoonlijk een miezige ouwe taart. Ze heeft nu Jack voor alle complimenten die ze nodig heeft. Het is mijn taak om haar met beide benen op de grond te houden, wat niet meevalt, aangezien ze doorlopend dolgelukkig is. Zoals nu.

'Kan het nog hoger?' brom ik terwijl ik met mijn kin de stapel papieren op de doos op zijn plaats houd. 'Ach, zeur niet zo,' roept ze lachend over haar schouder. Voor haar staat Jack aan het slot te morrelen.

‘Schiet op, Jack,’ smeed ik. Ik schuif mijn knie onder de zware doos en probeer mijn evenwicht te bewaren op de trap.

‘We zijn binnen,’ roept hij, en eindelijk gaat de deur van hun nieuwe flat open. Amy slaakt een gillette en klapt in haar handen.

‘Wat spannend,’ roept ze uit, maar ik voel de bodem van de vochtige sinaasappeldoos in mijn handen losscheuren.

‘Hou vol, hou vol.’ Jack neemt Amy’s reistas over en zwiept hem door de open deur. ‘Traditie,’ zegt hij tegen mij, en gooit Amy in een brandweergreep over zijn schouders en draagt haar de drempel over.

‘Nogal voorbarig, niet?’ zeg ik en wankel de laatste treden op, de flat in. ‘Je hoort getrouwd te zijn als je zoiets doet.’

Maar Jack hoort me niet. Hij walst door hun nieuwe hal met Amy lachend en protesterend over zijn schouder.

‘Waar moet ik dit neerzetten?’ vraag ik en op dat moment scheurt de doos uit en stort er een wirwar van papieren en boeken op de vloer.

‘Waar je maar wilt. Maak er gerust meteen een bende van,’ zegt Jack en zet Amy neer.

‘Bedankt,’ foeter ik, en gooi een boek naar zijn hoofd. Amy komt naar me toe en gaat op haar hurken zitten. Ik begin alles bij elkaar te rapen, de tijdschriften op te stapelen en pas als ik de laatste pak, realiseer ik me dat het *Bride* is.

‘Hallo, hallo, Amy?’ Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik haar aan. Ze grist het weg en drukt het tegen haar borst.

‘Gekregen van iemand op mijn werk,’ bloost ze, maar ik ken haar veel te goed. Ze liegt.

Ze legt *Bride* met de voorkant naar onder op de stapel,

staat haastig op en wrijft haar handen af aan haar oude spijkerbroek. Zij weet het en ik weet het: ze is betrapt.

De laatste maanden heeft ze lopen sneren over hoe opgeblazen de bruiloftbusiness is. Ze bedankte ervoor om de volgende financieel geplukte lopendebandbruid te zijn. Ik stond achter haar. Voor de volle honderd procent. Bewonderd en aangemoedigd heb ik haar gezonde, no-nonsense-, geen-gedoehouding ten opzichte van hun bruiloft.

En nu, drie weken voor de bruiloft, leest ze ineens die bruidsblaadjes. Plotseling tekent ze voor de hele santenkraam.

‘Laten we maar eens een kijkje nemen,’ zeg ik terwijl ik achter haar aan de woonkamer in loop.

‘Het wordt fantastisch,’ zucht Jack, rondkijkend in de lege ruimte. ‘Genoeg licht om te werken... Daar in de nis maken we planken, een stoel bij het raam hier...’

‘Je wilt toch niet zeggen dat je zelf gaat klussen,’ plaag ik.

‘Wacht maar af,’ zegt hij en hij kijkt me schuins aan. ‘Kom op, laten we de rest gaan halen.’

‘Je bent een slavendrijver, Jack Rossiter,’ grom ik. Hij slaat een arm om me heen en leidt me door de deur. Ik sleep met mijn armen als een baviaan. Het voelt alsof ze tot op de grond toe zijn uitgerekt van al dat gesjouw.

‘Hoe eerder we klaar zijn, hoe eerder we naar de kroeg kunnen,’ grijnst Jack quasi-zakelijk.

Maar het duurt eeuwen om Amy’s keukenspullen uit mijn auto te halen en dan is er nog een busje gehuurd, dat tot de nok toe vol zit met Jacks bezittingen, waaronder een aantal bijzonder vage schilderijen.

Amy is in de keuken aan het uitpakken als ik het laatste schilderij naar boven breng.

‘Is het niet wat... geel?’ vraag ik, met een blik op het schilderij.

‘Toevallig heet het “Studie in geel”, maar ik verwacht niet dat jullie tv-bobo’s de fijnere kwaliteit van dit soort dingen kunnen waarderen,’ mokt Jack. Hij pakt het schilderij aan, maar ik houd het vast om het beter te bekijken. Ik ben nooit zo’n fan geweest van Jacks werk; ik steunde Amy in haar afkeur van Jacks voorliefde voor het schilderen van naakten – mooie vrouwelijke naakten om precies te zijn. Maar dit is anders.

‘Ik weet het niet. Ik vind het wel leuk,’ zeg ik nadenkend.

‘Mijn vader dacht er anders over. Hij had het al betaald, maar vond het toen te licht voor zijn kantoor. Dus heb ik het weer teruggekregen.’

‘Ik vind het perfect voor een kantoor. Op mijn kantoor zou ik het graag hebben. Geel schijnt ontspannend te zijn.’

‘Je mag het hebben,’ zegt Jack plotseling.

‘Ik kan het niet... ik...’

‘Nee, echt waar, H., neem maar mee. Eén dezer dagen komt mijn doorbraak en dan word ik zo beroemd dat het een fortuin waard is.’

‘Weet je het zeker?’

Amy lacht, loopt naar Jack en legt haar armen om zijn middel.

‘Dat is het minste wat we kunnen doen,’ zegt ze. Ze draait haar hoofd zo dat het op Jacks schouder rust.

Stop!

We? Ze woont nu, tsja, laten we zeggen zo’n vier uur en negentien minuten samen en ze gedraagt zich als de helft van zo’n stralend stelletje in een postbus-51-spotje. Maar dan slaat Jack zijn arm om haar heen en samen lachen ze me toe en ik besef dat hij ook meedoet. Plotseling voel ik me onzeker en vooral overbodig.

‘Nou, naar de kroeg?’ vraagt Jack, terwijl hij zich losmaakt.

‘Ik niet,’ mompel ik.

‘Kom op, H.,’ zegt Amy. ‘We moeten het vieren.’

‘Nee, nee.’ Ik steek mijn hand op en duik naar de deur. ‘Jullie moeten je territorium afbakenen – plassen tegen de muren, in elke kamer een nummertje maken, of waar jullie ook maar zin in hebben...’

‘Studie in geel’ is niet ontspannend. Zodra het in mijn kantoor hangt, de volgende ochtend, voel ik me gestresst. Ik zit erover te denken om posters op te hangen met: *Gezocht: gevoel voor humor*.

Nooit gedacht dat ik nog eens gestresst zou raken. Ik dacht dat stress iets was voor mensen die miljoenen verhandelen in de City, of levensbedreigende operaties uitvoeren. Met andere woorden belangrijke mensen. Oudere mensen. Niet iets voor mensen die waarschijnlijk de allerslechtste (ja, dat is inclusief *Miami Vice*) televisieprogramma’s aller tijden produceren. Met andere woorden ik.

Vroeger was ik niet zo. Ik kuierde altijd op mijn gemak (meestal te laat) het kantoor binnen, bladerde wat door een paar programma-ideeën, belde al mijn vrienden en om zes uur vertrok ik dan richting kroeg. De verhouding plezier-werk grofweg 70:30. Ideaal.

Maar vandaag is tekenend voor mijn tegenwoordige levenswijze. Bij het krieken van de dag was ik al binnen, vervolgens heb ik de halve ochtend knorrige e-mails afgevuurd en niet eens tijd gehad om naar de plee te gaan.

Tot overmaat van ramp is Brat, mijn assistent die de puberteit nog nauwelijks bereikt lijkt te hebben, de hele ochtend zogoed als nutteloos geweest. Ik probeer geduldig te zijn, maar ik heb hem nu voor de vijfde keer terug moeten

sturen om de draaivolgorde te corrigeren van de aflevering van morgen van *Sibling Rivalry* (de aflevering waarin Alan, een melkboer uit Sheffield, zijn zuster Jean, een huisvrouw uit Grimsby, ervan beschuldigt dat ze buitenaardse wezens heeft geholpen bij het ontvoeren van zijn zoon). Brat zag eruit alsof hij op het punt stond in huilen uit te barsten. Ik heb Olive, de receptioniste, net gevraagd of Brat (zijn echte naam is Ben, maar op de een of andere manier is het Brat geworden) zich wel lekker voelde. Zij zei dat Brat mij eng vond. Ik? Eng? Ik dacht dat ik de zachtaardigheid zelve was.

Tegen lunchtijd belt Amy om me te bedanken voor mijn hulp bij het verhuizen, waarna ze bekent dat ze het gisteravond inderdaad in elke kamer gedaan hebben.

‘Laat mij daarbuiten, alsjeblieft,’ zeg ik met een grimas.

‘Ik vind het heerlijk, samenwonen met Jack wordt fantastisch,’ kweelt ze.

‘Gelukkig maar, je zult het nog heel lang vol moeten houden.’

‘Zo klinkt het alsof ik veroordeeld ben tot de gevangenis.’

‘Hmm, wacht maar af. Voor je het weet vlieg je tegen de muren op. Nu gedraagt hij zich misschien nog, maar ik durf te wedden dat hij binnen twee weken groen toiletpapier koopt en meer van dat soort mannelijke gruwelijkheden.’

‘H., je bent een cynisch oud wijf.’

‘Ervaren, niet cynisch,’ corrigeer ik haar.

‘Goed dan, jij en de anderen kunnen me nog uitgebreid waarschuwen voor alle vreselijke kanten van mannen tijdens het vrijgezellenweekend. Tijd zat, dus. Het is allemaal geregeld, toch?’ Ze lacht om zichzelf. ‘Wat zeg ik? Natuur-

lijk is dat zo. Ik heb het over de meest georganiseerde persoon van deze planeet.'

'Dat ben ik,' verklaar ik op vrolijke toon, maar met een schuldig geweten. 'Ik mail je wel.'

Ik leg de telefoon neer en voel me ellendig. Ik weet dat ik ondankbaar ben, maar toen Amy me vroeg om haar bruidsmeisje te zijn had ik geen idee dat het zo'n gedoe zou zijn. Ik dacht dat ik op de dag zelf een bosje bloemen vast zou houden, uitkijken dat ik niet op haar sleep zou trappen en dan zou gaan vazen met een totaal ongeschikt persoon. Niet dus. Amy lanceren voor haar huwelijkse geluk blijkt duurder en tijdrovender te zijn dan het organiseren van de Olympische Spelen.

Het grote probleem met het vrijgezellenweekend (let op: niet vrijgezellenavond, niet vrijgezellenmiddag, niet vrijgezellenlunch, maar het hele godvergeten weekend) is dat Amy niet zoals elk normaal mens genoeg neemt met een avondje in het café, wat een eitje zou zijn om te organiseren.

Nee, nee, nee. Het lijkt er niet op. Als Amy haar zin zou krijgen, dan rekruteerde ze zonder problemen al haar vage vrienden voor een volle week vakantie. Tien dagen Ibiza was slechts één van haar voorstellen, 'zomaar, als herinnering aan vroeger'.

Geen idee over welk vroeger ze het heeft. Op Ibiza zijn we in ieder geval nooit geweest en de laatste paar keer is ze met Jack op vakantie geweest, dus waarom ze zo'n drukte maakt over haar afscheid van het vrijgezellenleven, is me een raadsel. Ze is niet een of andere bekoorlijke negentiende-eeuwse heldin (ook al doet ze het zo voorkomen) die weggevoerd wordt naar de Mannenwereld. Ze zit er al middenin. Als ze nu afgevoerd zou worden naar de Onderwereld, zonder kans op terugkeer, dan zou ik de

opwinding nog kunnen begrijpen. Maar dit slaat nergens op.

Ik roep Brat in mijn kantoor en nadat ik hem wat brieven heb gegeven om uit te typen en geprobeerd heb de uitbrander van vanochtend weer goed te maken, verander ik zo nonchalant mogelijk van onderwerp. Ik leun achterover in mijn stoel en op mijn vriendelijkste toon steek ik van wal.

‘Dat weekendje dat je voor me zou boeken. Hoe staat het daarmee?’

Brat steekt een sigaret aan en slingert zijn voet over zijn knie. Zijn sportschoen rust nu op zijn hippe broek.

‘Welk weekend?’ vraagt hij dommig.

Ik heb er zo’n hekel aan als hij dat doet. Hij weet precies waar ik het over heb.

‘Dat weet je best. *Het* weekend? Ik had je gevraagd om ergens te reserveren voor zeven mensen. *Eeuwen geleden?*’

Ik kijk toe hoe hij de rook uitblaast en ongemakkelijk heen en weer schuift op zijn stoel. Het ergert me dat hij rookt in mijn kantoor, maar aangezien ik de enige ben met een kantoor waar gerookt mag worden, kan ik hem moeilijk vragen zijn sigaret uit te maken.

‘O, dat. Ik kon niets vinden van de dingen die jij zei,’ begint hij.

Ik zet mijn ellebogen op de tafel en wrijf in mijn ogen. Dan kijk ik hem aan. ‘Maar je heb iets geboekt, nietwaar?’

Hij knikt en tikt de as van zijn sigaret in de richting van de asbak die Amy voor me gestolen heeft in een chic restaurant aan Piccadilly. De as mist zijn doel en waaiert uit over mijn bureau.

‘Eh... ja,’ zegt hij. Hij probeert met zijn hand de as van tafel te vegen. De helft blijft liggen. ‘Ik heb een te gekke deal gemaakt.’

‘Waar?’

‘Eh... Leisure Heaven, het vrijetijdsparadijs.’

‘Leisure Heaven! Dat afschuwelijke oord uit dat tv-spotje?’

‘Het is hartstikke goed, echt waar,’ zegt Brat. ‘Jij wou sauna’s en al die meisjesdingen en die hebben ze. Het stikt er van de waterglijbanen en ze hebben zelfs disco op zaterdagavond...’

Met twee handen duw ik mijn haar naar achter. ‘Grappige?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Het is het enige wat ik kon vinden.’

Ik sluit mijn ogen. Visioenen van schreeuwende, schurftige kinderen die allemaal in het water plassen, doemen op. En dat is nog maar het begin. Denk aan een vakantieplattelanddisco vol met trippende tieners!

‘Hoe zit het met die huisjes op het platteland die ik voorgesteld had?’ vraag ik paniekerig, ‘er is toch wel wat vrij?’

‘Allemaal vol. Het is nu trouwens toch te laat. Ik heb de brochure, als je wilt.’ Brat gebaart over zijn schouder naar zijn bureau buiten het kantoor.

Ik knik vermoeid. Hoe kon ik hem dit toevertrouwen? Waarom heb ik het niet zelf gedaan? Dit is een complete nachtmerrie. De best georganiseerde persoon van deze planeet, tuurlijk.

Een paar minuten later komt Brat met de brochure en een paar berichten.

‘Bedankt,’ mompel ik. Ik draai rond in mijn stoel om naar ‘Studie in geel’ te kijken. Het raam spiegelt en ik zie dat Brat zich omdraait en weggaat. Verbeeld ik het me of heeft hij een zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht?

Mijn dag wordt er niet beter op. Eddie loopt zich de

hele tijd op te winden over de planning en tot mijn grote ergernis moet ik elke beslissing die ik de laatste maand met hem heb doorgenomen, opnieuw verantwoorden. Als dat gebeurd is, trekt hij de deur dicht en vertelt mij op dramatische fluistertoon dat de opperbazen van plan zijn het programma helemaal om te gooien. Daar zat ik nu net op te wachten: Russisch roulette met mijn werk. Maanden heeft het me gekost om zover te komen. *Make my day*, Eddie, wil ik zeggen als hij weggaat, terwijl hij aan zijn neus friemelt. Ga je gang, rotzak, *make my day*.

Pas als iedereen weg is en ik alleen ben achtergebleven in mijn kantoor, heb ik de gelegenheid om de stapel berichten door te kijken. Er is er weer een boodschap van Gav. Ik verfrommel hem en mik op de prullenbak. Grote voldoening. In één keer raak. Yes! Ben ik toch niet voor niets vleugelspeelster geweest bij het schoolkorfbalteam.

Ik check de e-mails en glimlach als ik zie dat er een nieuwe is. Ik klik hem aan en buig me voorover om hem te lezen.

To: *Helen Marchmont*

From: *Laurent Chaptal*

Hoi, Helen. Ben je klaar voor mij? Ik heb je maandag over een week nodig. Bel me – Laurent.

Ik raak het scherm aan.

Laurent. Ah. Ik kan hem zijn naam horen zeggen met zijn sexy Franse accent. Ik weet dat het belachelijk is om op Laurent te vallen, aangezien elk meisje dat hem ooit dichterbij dan een halve meter genaderd is, ook weg van hem is. Maar ik kan er niets aan doen. En van de andere kant krijgen zij niet dagelijks persoonlijke mailtjes van hem. En